

JULIO ANGUITA, NOU SECRETARI GENERAL DEL PCE

El califa roig accepta liderar l'esquerra

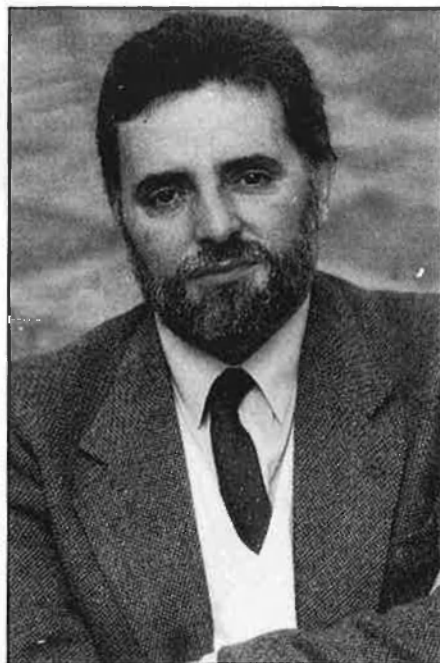
Va jurar que no acceptaria mai la secretaria general del PCE, que s'estimava més quedar-se a Andalusia. Tanmateix, l'evidència que és l'únic que pot assumir el liderat de l'esquerra ha fet que, finalment, Julio Anguita haja acceptat el rept.

J. M. Sanmartí

Ni Manuel Vázquez Montalbán, ni tan sols el mestre Alfred Hitchcock no l'haurien fet més emocionant, ni més entortolligat, el XII Congrés del PCE pel que fa a la substitució de Gerardo Iglesias a la secretaria general. Feia mesos que hi havia un candidat, Julio Anguita, líder dels comunistes andalusos, que només tenia un defecte: que no aspirava al càrrec. Anguita entrà al congrés dient que no volia aquest càrrec i que la seva idea era quedar-se a Andalusia. La seva actitud semblava tan ferma que el XII Congrés ja començà enmig d'especulacions sobre la possibilitat d'un nou mandat de Gerardo Iglesias o sobre l'aparició de

tapado de què podia ser, per exemple, Felipe Alcaraz o Francesc Frutos. Des dels primer minuts, el desconcert entre els delegats fou palès.

En un clima tens Gerardo Iglesias presentà l'informe de gestió del comitè central i xent. Iglesias insistí en la separació dels càrrecs de secretari general del PCE i de president d'IU i en la creació d'una comissió política, una mena de senat de notables que serviria per vincular més els dirigents dels partits comunistes perifèrics i de l'aparell central al *projecte*, és a dir, a la línia i a la tasca del PCE. Precisament per això el PSUC dona un suport decidit a Julio Anguita, amb el convenciment que així tindrà més autonomia dins el bloc comunista, ja que Gerardo Igle-

Julio Anguita, triomfador «sense voler».

sias pressionava perquè els catalans es comprometessin més dins de l'aparell central. Però en aquesta exposició Gerardo Iglesias repetí, confirmà i ratificà que ell no acceptaria un nou mandat, que «no tindria sentit» que ell retirés la seva negativa, ja que això formava part del debat general i del procés de renovació. L'informe de gestió fou aprovat quasi per unanimitat, amb uns pocs vots en contra i abstencions. La pilota tornava a estar, doncs, en mans de Julio Anguita.

«Una decisió irrevocable»

Mentre en el plenari, catalans, madrilenys i una part dels andalusos aboaven obertament i decididament l'ascens de Julio Anguita, aquest, sotmès a fortíssimes pressions per totes bandes, tingué una reacció irada i repetí en termes tallants —«és irrevocable»— la seva decisió de no ocupar la secretaria general. Llavors, el desconcert esdevingué pànic i a partir d'aquell moment el XII Congrés es bolcà perquè Anguita es desdigués de les seves promeses. Estava clar que no hi havia ningú més per assumir la direcció del partit. Tant i tant se li va insistir, que a última hora de la tarda de dissabte el dirigent andalús havia donat diverses mostres

Curriel i Iglesias deixen pas als homes del sud.

de flexibilització de les seves posicions i d'estar considerant la possibilitat de manar al PCE. No ho digué clarament perquè volia forçar la unanimitat del comitè entrant, que era l'òrgan que l'havia d'elegir. El congrés, però, ja el tenia a la butxaca. Si deixava un marge a la incertesa, ningú no gosaria pronunciar-s'hi en contra. Si deia que sí abans d'hora, permetria que sectors contraris a la seva figura li diguessin

PCE, apareixia dividida. El mateix secretari general, Felipe Alcaraz, s'havia oposat tossudament a la candidatura de Julio Anguita, aduint que això comprometia els projectes d'IU a Andalusia. Sigui com sigui, la qüestió és que, quan Julio Anguita veié la llista, tornà a dir rodonament que ell no aniria a la secretaria general, quan això tothom ho donava com a fet. Hi havia hagut un error de càlcul.

Pedro Zamora, president del PCPV, al costat d'Anguita.

que no el volien. Malgrat això, en un dinar amb els delegats andalusos, Anguita assenyalà que acceptaria la nominació i que trauria el congrés i el partit de la crisi. Les coses començaven a rutllar be i els delegats començaren a discutir altres coses.

La situació s'esgarrà sobtadament la nit de dissabte a diumenge. Francisco Palero, un home molt acostat a Gerardo Iglesias, i Felipe Alcaraz, secretari general del PCE d'Andalusia, pactaren una llista de candidats al comitè central, que deixava fora importants sectors crítics a la gestió de Gerardo Iglesias, especialment el vinculat a l'ex-vice-secretari general Enrique Curiel. El mateix Curiel entrà a la llista de miracle, però no hi eren figures com Josep Palau, José Luis Buigas o Francisco Pla, que des del primer moment havien abonat la candidatura d'Anguita. Aquest va copsar de seguida la maniobra, d'altra banda no massa subtil. Es tractava de formar un comitè central que en un moment donat pogués enfrontar-se al nou secretari general, i on predominessin els partidaris de Gerardo Iglesias. En segon lloc, la delegació andalusa, principal suport d'Anguita, que pensa en un desembarcament d'andalusos a la seu central del

Un dissabte dramàtic

El pànic esdevingué desolació, desànim, caos. L'eurodiputat Fernando Pérez Royo, per exemple, parlava obertament de crear una gestora i de convocar un congrés extraordinari. La gent es llançà damunt de Felipe Alcaraz i l'acusà en tots els tons d'aspirar a la secretaria general o de protegir algú que havia d'aparèixer el darrer moment, si bé no se sap qui podia ser. L'atenció assolí llavors les cotes màximes i els dirigents pràcticament perden el control del congrés. Aquest es redreçà tot sol per un pur instint de supervivència i tornà a començar. Amb la pressió dels delegats catalans i madrilenys i mitjançant un tripijoc reglamentari, el ple rebutjà la llista oficial i obligà la comissió de candidatures a refer-la. O sigui, a incloure-hi *tots* els partidaris d'Anguita. De fet, això significava una puntada de peu als darreres de Gerardo Iglesias, que havia preparat a distància la llista derrotada.

Mentre feia això, Julio Anguita tornava a dinar amb la delegació andalusa i els cantà les quaranta. Més d'un delegat del sud va eixir del restaurant amb els ulls plorosos perquè es veu que s'havien sentit a dir de tot. Felipe Al-

caraz tornà al congrés com un xai, reconegué suauement que havia traït Anguita i li prometé el seu suport. A partir d'aquell moment només calgué anar seguint la dinàmica normal i aparegueren els somriures de confiança. El ple nari elegí un nou comitè central ampliat de 100 membres en lloc de 90, i amb una més gran participació femenina. Les dones comunistes havien fet mullader pel seu compte a fi de tenir més presència en els òrgans de direcció i se'n sortiren. Cap a quarts de 6 de la matinada de dilluns, Julio Anguita fou elegit nou secretari general del PCE, i els delegats se n'anaren a dormir amb la sensació d'haver salvat el partit. Tenien tota la raó.

Recuperar militància

En el seu primer discurs com a líder de tot el PCE, Julio Anguita estigué a l'altura de les circumstàncies i es mostrà pacificador i integrador, demanà als delegats lleialtat, rigor, treball i disciplina i que sortissin del congrés «en formació de combat». Els exigí que fessin propòsit d'esmena per no tornar a tenir les bases pendents com havia passat en aquells últims dies i mesos. Elogià Gerardo Iglesias, ja que segons ell, ha fet una tasca difícil i en solitari. Per cert, que Gerardo Iglesias fou el membre del comitè central més votat, amb 513 vots, més que la mateixa Pasionaria (510) o que Julio Anguita (496 vots). Anguita anuncià la seva intenció de desdramatitzar el PCE i va desmentir que hi hagués hagut maniobres d'altres dirigents a l'entorn de la seva candidatura, afirmació que ningú no entengué del tot perquè tothom les havia vistes amb els seus ulls. Però ell «no havia sofert cap mena de pressió, ni hi havia hagut cap acció mitjancera, ni cap manipulació en la confecció de les llistes. Ni Francisco Palero, ni Gerardo Iglesias no m'han pressionat. Al contrari, m'han insistit perquè ocupés la secretaria general». Els seus objectius immediats són: enfortir el PCE, consolidar la tasca d'IU i enfocar la unitat dels comunistes. Aquesta serà possible sempre que totes les parts acceptin el projecte d'IU, cosa que serà difícil per al partit de Santiago Carrillo. Finalment, va fer una crida especialíssima als antics militants que s'han donat de baixa durant aquests anys (es parla d'uns 20.000). Aplaudeix, felicitacions i una cordial abraçada de Gerardo Iglesias. Només hi havia una reserva a aquest *happy end* comunista: què entén Julio Anguita per «decisió irrevocable» o per «tenir només una paraula». □